

Тогази, съсъ сичката мжка, дѣто ме караше да осѣщамъ горѣщината или хапанъето на комаритѣ, намирахъ по нѣкой пжтъ срѣдството да прѣминж сладки часове, макаръ да бѣхъ принуденъ да си обвинж главата и краката, и да пишж съсъ ржка у ржка-вица и съсъ ржкави завързани, за да въспрж комаритѣ да влизатъ въ ризата ми.

Тия размислюванъета бѣхж наистина само една биография; и, като си напомнювахъ доброто и лошото, което отъ дѣтинството си сжмъ осѣщаль у себе си, употрѣбяхъ си сичкиятъ разумъ да унищожж съмнѣнията, които можяхъ да имамъ въ сѣко нѣщо; да турж редъ колкото ми бѣше възможно въ мислитѣ си, въ познанията си.

Когато лъскавата повърхность на масата се напълнеше отъ писмо, прочитахъ повторително захващахъ разсѣжденъетата си, и най послѣ, за да имамъ мѣсто дѣто да можж да изрекж нови мисли, трѣбуваше да се рѣшиж да иетържиж ветхитѣ.

Послѣ захващахъ историята на животътъ си, която прѣкъснувахж сѣкоги нови отетжпуванъета отъ прѣдмѣтътъ, както и безъ четъ разсѣжданъета върху тая или оная точка отъ метафизиката, отъ нѣравственостъта, отъ политиката, отъ религията; и като напълняхъ сичко, четѣхъ и накъ четѣхъ, послѣ иетъргувахъ.

И защото не щѣхъ да имамъ никаква причина да се въспазиювамъ отъ вѣрното уцѣненъе, което си правяхъ самъ за дѣлата и за мислитѣ, като се бояхъ сѣкоги отъ невидена визита, пишяхъ на единъ разваленъ езикъ, искамъ да кажж съсъ размѣстени слова и съсъ съкращенъета, на които бѣхъ навикнжлъ. Съсъ сичко туй, никакъ не ме растървахж, и никогн не се свъряхж, че си употрѣбяхъ толкосъ добрѣ